

RELIGIE
& FILOSOFIE

GELOOFSLEVEN Migrantenkerken maken een stormachtige groei door. Samenwerking met Nederlandse kerken ligt voor de hand, maar dat gaat niet makkelijk.

tekst Wisanne van 't Zelfde

Migrantenkerk wint aan betekenis

artelijk pakt Dar-yoush Akhavan de uitgestoken hand van een jonge vrouw met beide handen vast. "Welkom, welkom, wat fijn dat u gekomen bent."

De vrouw stapt over de drempel en krijgt meteen een kopje thee in handen gedrukt. Het is druk in de ontvangstruimte van de Amersfoortse Martuskerk. Mannen en vrouwen begroeten elkaar. Een paar kinderen rennen van de ontvangstruimte naar de kerkzaal en weer terug.

Vanmiddag vertaalt Akhavan (60) een dienst voor Farsi-sprekende vluchtelingen. Zij komen oorspronkelijk uit Iran en Afghanistan. Elf jaar geleden vluchtte hij uit Iran en kwam terecht in een asielzoekerscentrum in Leusden. Hij is christen en wilde in Nederland ook graag naar een kerkdienst. Akhavan hoopte medechristenen te ontmoeten die hem wegwijs konden maken in Nederland. "In het begin was het heel moeilijk. Ik sprak de taal niet en snapte daardoor niet wat er tijdens de dienst gebeurde. Ook had ik nauwelijks contact met de andere kerkgangers."

Daarop zocht Akhavan contact met een kerk in Amersfoort. "De kerkenraadsleden hielpen mij diensten te organiseren voor vluchtelingen uit Iran en Afghanistan. Op de eerste dienst kwamen meteen 140 mensen af." Een predikant of ouderling verzorgt de meditatie, die Akhavan tijdens de dienst alinea voor alinea vertaalt.

Er zijn traditionele Nederlandse kerken die naar migrantenkerken toegroeien, zegt Madelon Grant, directeur van SKIN (Samenwerkende Kerken In Nederland) in Rotterdam. Deze stichting vertegenwoordigt 67 internationale kerken. Komende week publiceert SKIN Rotterdam het boekje 'Kerken Delen'. "Traditionele kerken hebben te maken met leegloop. Daardoor kunnen zij hun gebouwen soms niet meer bekostigen. Migrantenkerken groeien juist sterk, maar hebben vaak weinig geld om een kerkgebouw te kopen of te huren. Daarom laten traditionele kerken migrantenkerken gebruik maken van hun gebouwen."

Iraans fluitspel

Terug in Amersfoort. Ouderling Chris Kruse en zijn vrouw Marjo lopen de Martuskerk binnen. Kruse houdt vandaag de meditatie. "Het is vandaag precies elf jaar geleden dat we de eerste

'In Nederland zijn we min of meer gewend aan een multiculturele samenleving. Toch zijn kerkgangers gesegregeerd.'

dienst in het Farsi hielden", vertelt hij. "Iedere twee weken komen er zestig tot zeventig mensen naar deze dienst. Akhavan tikt hem op zijn schouder. "Wilt u straks bidden voor Hans Cornelius? Hij heeft kanker." Kruse knikt. Even later vult Iraans fluitspel in een snel ritme de zaal.

De kerkgangers druppelen langzaam binnen en gaan in het midden van de zaal zitten. Kruse gaat op het podium staan, naast Akhavan, die de dienst in het Farsi vertaalt. Ze spreken over het belang van moeders. Hun woorden worden met gejuich en geklap ontvangen. "Wij willen stilstaan bij alle moeders, ook als ze niet bij ons zijn. Een moeder is in onze cultuur heel belangrijk, belangrijker dan in de Nederlandse cultuur. Gefeliciteerd aan alle moeders!"

Cultuurverschillen maken het lastig voor Nederlandse kerken en migrantenkerken elkaar te begrijpen en samen diensten te organiseren, zegt Grant. "In Nederland zijn we min of meer gewend aan een multiculturele samenleving. Toch zijn kerkgangers gesegregeerd, dat is best gek. Zeker als je bedenkt dat westerse christenen zich actief hebben ingezet om het evangelie in niet-westerse gebieden te verspreiden."

Akhavan ervaart deze scheiding in zijn eigen diensten. "Met Kerst komen Nederlandse gelovigen weleens naar onze diensten, maar verder eigenlijk niet. Dat is jammer, want we hebben zo veel hulp nodig. Het zou fijn zijn als vluchtelingen Nederlanders leren kennen, zodat ze hulp kunnen krijgen bij hun integratie." Toch begrijpt Akhavan de Nederlandse kerkgangers wel. "Ze hebben maar één vrije dag en gaan om 10 uur en 5 uur al naar hun eigen dienst. Dan willen ze 's middags, als wij dienst hebben, iets anders doen."

Volgens ouderling Kruse zit het wat dieper. "Als het om spiritualiteit gaat, houd je sterker vast aan je wortels. Kijk naar Amerika, daar worden nog steeds diensten in het Nederlands georganiseerd voor migranten die vijftig jaar geleden naar Amerika vertrokken."

Nooshin Heydarkhan beaamt dit. Vierenhalf jaar geleden vluchtte zij vanuit Iran naar Nederland. "Ik was helemaal alleen in het asielzoekerscentrum en wilde graag kerkgangers leren kennen. Daarom ging ik naar een Nederlandse dienst, maar dat was heel moeilijk. Niemand praatte met mij. Ik voelde me niet welkom."

ADVERTENTIE

Stichting
Rozenkruis

SYMPOSIUM
HET GOEDE
HET SCHONE
HET WARE

JUNI
17

Francis Smets, Geert Warnar, Rico Sneller, Babette Hellemans, Rokus de Groot, Paul van der Velde en Asghar Seyed-Cohrab over de vele aspecten in de diepgang van het schone.

www.stichtingrozenkruis.nl

'Onze eigen diensten hebben meer diepgang. Dat is een groot verschil met de dienst in deze migrantenkerk.'